

A Pécsi Ítéltábla Pécsen, a 2018. évi december hó 14. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

végzést:

A másodfokú bíróság a kábítószer birtoklásának büntette miatt **vádlott** ellen indított büntetőügyben a Pécsi Törvényszék 15.B.348/2017/30. számú ítéletét helybenhagyja.

Indokolás

A Pécsi Törvényszék a 2018. június 20-án kelt 15.B.348/2017/30. számú ítéletében vádlott bűnösségét a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 178.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő kábítószer birtoklásának büntetében állapította meg. Ezért 2 év 6 hónap szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben, míg a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napban határozta meg. Rendelkezett továbbá a lefoglalt bűnjelekről, valamint az eljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyészség a büntetés súlyosbítása érdekében, hosszabb tartamú, a büntetési tétel középértékét el nem érő, fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása végett fellebbezett.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján az ügyészi fellebbezést változatlan tartalommal fenntartotta.

A vádlott és védője a nyilvános ülésen az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetését követően, 2018. július 1-jén hatályba lépett a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.), melynek rendelkezéseit a Be. 868.§ (1) bekezdése értelmében - bizonyos kivételekkel - a hatálybalépésekor folyamatban lévő eljárásokban is alkalmazni kell. Hangsúlyozandó azonban, hogy a Be. 870.§ (1) bekezdése alapján a törvény hatálybalépésekor folyó büntetőeljárásban az ezt megelőzően, a korábbi jogszabály szerint végzett eljárási cselekmény akkor is érvényes, ha ezt a törvény másként szabályozza.

Ennek megfelelően a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság fellebbezéssel sérelmezett ítéletét a Be. 590.§ (1) bekezdése alapján a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. A felülbírálat a Be. 590.§ (2) bekezdése értelmében kiterjedt az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására és az intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezésekre, az indokolás helyességére és az eljárási szabályok megtartására, illetve - a Be. 590.§ (7) bekezdése szerint hivatalból - az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekre is.

Ennek során a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást megalapozottnak találta; az hiánytalan, teljes egészében felderített, iratellenes megállapítást vagy téves ténybeli következtetést nem tartalmaz, a bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelésén alapul.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény rendelkezéseinek megfelelően, a tényállás alapos és hiánytalan felderítéséhez szükséges mértékben folytatta le. Az ennek során feltárt és mérlegelési körébe vont bizonyítékokat külön-külön és együttesen is a logika szabályainak megfelelően, igen körültekintően értékelte. Indokolási kötelezettségének így messzemenően eleget tett.

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság által megállapított, jogorvoslattal nem is támadott tényállás a Be. 591.§ (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

E tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen vont következtetést a vádlott büntetőjogi felelősségére.

A Btk. 2.§ (2) bekezdésében foglalt szabály helyes értelmezésével végezte el a büntető törvény időbeli hatályának vizsgálatát is, így törvényesen került sor a cselekmény elbírálásakor hatályos büntető törvény alkalmazására. Az ennek során kifejtettekkel a másodfokú bíróság mindenben egyetértett.

A bűncselekmény jogi minősítése is megfelel a büntető anyagi jogszabályoknak, és helytállóan került sor az irányadó büntetési tételkeret és annak középértéke megállapítására is.

A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket ugyanakkor az elsőfokú bíróság hiányosan és pontatlanul állapította meg, ezért szükségesnek mutatkozott ismételt számbavételük.

A másodfokú bíróság súlyosító körülményként értékelte, hogy a vádlott által birtokolt kábítószer mennyisége a jelentős mennyiség alsó határát több mint nyolcszorosan meghaladta, mely érték a bűncselekmény súlyosabb minősülését megalapozó különösen jelentős mennyiség alsó határához igen közel esik.

Mellőzni kellett az ítéletnek azt a megállapítását, mely szerint a vád tárgyává tett cselekmény konkrét tárgyi súlya nem kiemelkedő. A következetesen érvényesülő ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis az öttől tíz évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett bűncselekmény tárgyi súlya önmagában is kiemelkedő, különösen a jelen esetben, amikor a kábítószer minősítést meghatározó tiszta hatóanyag-tartalma - a fentebb írtak szerint - a felső határhoz áll közelebb.

A fentiekkel szemben enyhítő körülmény a vádlott büntetlen előélete, valamint az, hogy immár két kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik.

A vádlott javára volt értékelendő az időmúlás neki fel nem róható ténye is, hiszen - bár a hatóságok

mulasztása, tétlensége nem volt tetten érhető - a bűncselekmény befejezése és jogerős elbírálása között csaknem négy év telt el.

Bár a vádlott bűnösségére is kiterjedő beismerő vallomásának enyhítő hatást kellett tulajdonítani, az e beismerés feltáró jellegére utalást mellőzni kellett. Az eljárás ugyanis lakossági bejelentésre indult és a vádlottat gyakorlatilag tetten érték. Vallomásai a hatóság által nem ismert, büntetőjogi felelősségét súlyosító tény, körülményt nem tartalmaznak. Ugyanakkor védekezése a vád tárgyává tett cselekmény egy része tekintetében eredményes volt; erre vonatkozóan büntetőjogi felelősségének megállapítására nem is került sor.

Javára volt értékelendő végül az is, hogy a bűncselekmény befejezése óta rendezett életmódot folytat, illetve a büntetőeljárás alatt kábítószer-fogyasztást gyógyító kezelésem vett részt.

A másodfokú bíróság - szem előtt tartva az enyhítő körülmények lényegesen nagyobb számát és nyomatékát - összességében egyetértett az elsőfokú bíróság büntetés kiszabása körében elfoglalt álláspontjával; indokoltnak találta tehát az első ízben bűncselekményt elkövető vádlottal szemben a büntetésnek - különösen annak *speciál-preventív* céljára figyelemmel - a Btk. 82.§ (2) bekezdésének b) pontjában rögzített enyhítő rendelkezés alkalmazásával történő meghatározását.

A büntetési tétel alsó határához közel eső, 2 év 6 hónap tartamban kiszabott szabadságvesztés így eltúlzottan enyhének nem tekinthető; az kellőképpen szolgálja a büntetés Btk. 79.§-ában meghatározott céljait, szükséges és egyben elégséges is azok eléréséhez.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság nem látott törvényes lehetőséget a büntetés súlyosítására. Következésképpen az ezt célzó ügyészégi fellebbezés nem volt megalapozott.

Miután az elsőfokú bíróság további rendelkezései is törvényesnek bizonyultak: a másodfokú bíróság a jogorvoslattal megtámadott elsőfokú ítéletet a Be. 605.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Pécs, 2018. december 14.

Dr. Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr. Hudvágner András s.k. előadó bíró,
Dr. Bencze Beáta s.k. bíró

A Pécsi Törvényszék 15.B.348/2017/30. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.II.44/2018/4. számú végzése folytán a 2018. évi december hó 14. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

. Krémer László s.k.

a tanács elnöke